

Tekst til læserbrev, bragt i Politiken den 11. september 2019.

Fremad for en 70% CO2 reduktion i forhold til 1990-niveauet. Skal nås i 2030. Og klimaministeren overvejer initiativer i forskellige sektorer. Fint.

Men det er ude i samfundet livet leves, ikke i sektorer eller i excel-ark. Hvordan vil ministeren bringe de sociale bevægelsers mangeårige erfaringer ind i ministerierne og til udvalget for grøn omstilling? Er det i omstillingens tjeneste tænkt på hvilken institutionel ramme, der kan understøtte befolkningens omstillingsinitiativer? Et samfund i omstilling til bæredygtighed og resiliens behøver andre institutioner end et samfund der er gået genrejsnings-amok efter verdenskrigen.

70% CO2 reduktion i 2030. Fint. Men hvilket billede vil klimaministeren tegne af livet i kommunerne i 2030? Hvordan skal et liv med "tænke globalt, handle lokalt" se ud? Hvorledes vil man understøtte til selvorganisering, fællesskaber, forsyningssikkerhed, lokal produktion mv.? Får ministeren brug for sociale bevægelsers erfaringer? Og hvordan?

Når klimaministeren indvarsler, at udvalget for grøn omstilling erstatter Finansministeriet som nåleøjet, hvor alle nye love og statslige initiativer skal efterprøves, betyder det så at udvalget for grøn omstilling også skal se en aftale mellem Social- og Indenrigsministeriet og Kommunernes Landsforening om næste års budget igennem inden den kan godkendes?